



Κάπου πάνω στη Γη, υπάρχει μία Μάγισσα κακιά, η Αμάθεια. Που δεν είναι ακριβώς..... κακιά, αλλά όσα προκαλεί, δημιουργούν προβλήματα στους ανθρώπους και αυτό είναι το κακό.

Μπαίνει ύπουλα - ύπουλα στα σπίτια των ανθρώπων, δήθεν τάχα ότι θα τους ξεκουράσει από το να σκέπτονται και να δημιουργούν. Τους πείθει ότι στη ζωή τους μπορεί να είναι ευτυχισμένοι, εύκολα και άκοπα. Υποστηρίζει ότι η ζωή του καθένα είναι ήδη προδιαγεγραμμένη και ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Προσπαθεί να πείσει τους ανθρώπους να ζουν με απάθεια, δίχως να προσπαθούν, απλά να υπακούν στη μοίρα τους.

Η αδελφή της όμως, Μάγισσα και αυτή, ήταν τελείως διαφορετική(πολλές φορές συμβαίνει αυτό με τα αδέλφια, αλληλοσυμπληρώνονται).

Το όνομα της αδελφής μάγισσας, Γνώση. Η Γνώση, λοιπόν, πρόσφερε στους ανθρώπους νέες σκέψεις, ιδέες, δημιουργία, εξέλιξη αλλά με κόπο. Προσπαθούσε να πείσει, κι αυτή με τη σειρά της, ότι το να μένεις στάσιμος και απαθής είναι καταστροφή.

Οι δυο τους, συχνά δίνουν μάχες στα μυαλά των ανθρώπων. Πότε νικά η μία και πότε η άλλη. Και μεταξύ μας, δίχως να με ακούσει η Γνώση και στεναχωρηθεί, τις περισσότερες φορές νικά η Αμάθεια. Οι συγκρούσεις συχνές και έντονες.

Η Πόλη των ανθρώπων χωρίστηκε στα δύο και οι μάγισσες έφτιαξαν δύο Βασίλεια, την Αμαθειούπολη και την Γνωσιοπολιτεία και η κάθε μία Βασίλευε στη δική της. Δύσκολα μπορούσε να μετακινηθούν οι άνθρωποι από τη μία Πολιτεία στην άλλη. Όχι γιατί είχαν τείχη, ούτε συρματοπλέγματα γύρω τους, αλλά γιατί τα εμπόδια βρίσκονταν στις σκέψεις των ανθρώπων.

Και όλα αυτά δεν σας τα λέω τυχαία ! Θα σας πω την Ιστορία της μικρή Δοξούλα για να καταλάβετε πως γίνονται οι μάχες των δύο Μαγισσών, στις ζωές των ανθρώπων.

Η Ιστορία ξεκινά όταν οι γιαγιάδες της Δοξούλας, η κα Σκληρούμπα και η κα Δυναμικοτάτη, αποφάσισαν να πάνε από τα χωριά τους στη Πόλη και βρέθηκαν ανάμεσα στα Βασίλεια.

Ήταν δύο γυναίκες μόνες με τα παιδιά τους, δίχως άντρες καθώς είχαν πεθάνει από αρρώστια που έπεσε στα χωριά. Γι

αυτό και έφυγαν, για να γλιτώσουν τα παιδιά τους. Τα κρατούσαν από τα χεράκια τους και περπατούσαν.

Οι μανάδες ήταν κουρασμένες από τον ποδαρόδρομο και δεν άντεχαν να πάνε στη Γνωστοπολιτεία. Ήταν ποιο μακριά και ο δρόμος έδειχνε δυσκολότερος.

Φτάνοντας στην Αμαθούπολη, τους υποδέχτηκε στο Βασίλειο της, η Αμάθεια. Πρώτα συνάντησε την κα Δυναμικότητα που κρατούσε το μικρό της αγόρι, πατέρα αργότερα της Δοξούλας, το κοριτσάκι της ιστορίας που σας έλεγα.

Η Αμάθεια, την έπεισε τη κα Δυναμικότητα με όμορφα και εύκολα της λόγια ότι θα ήταν το καλύτερο γι αυτή να μείνουν στην Πολιτεία της : « Τον Γιόκα σου, μπορώ για πάντα μωρό να στον κρατήσω και να μη μεγαλώσει, έτσι ώστε να τον έχεις πάντα στο πλάι σου και να σε έχει ανάγκη. Άντρα δεν έχεις και η μοναξιά είναι δύσκολο πράγμα».

Της φάνηκε τόσο εύκολο και δελεαστικό που το δέχτηκε με χαρά. Έτσι η Μάγισσα Αμάθεια του έκανε το ξόρκι της, δίνοντας του και το όνομα του.



« Άμπρα κατάμπρα

Ανευθυνούλης το όνομα σου

Στον αέρα τα μυαλά σου..

Αυτό θέλει η μαμά σου!»

Ο Ανευθυνούλης μεγάλωνε με τη μαμά του, κα δυναμικότητα, χωρίς να αφήνει το γιο της να παίρνει καμιά απόφαση. Δεν τον άφηνε να αποφασίσει για τίποτα. Τον έπεισε ότι μόνο εκείνη ξέρει το καλό του και ότι οι δικές του αποφάσεις ήταν όλες λάθος. Έτσι, σταμάτησε να αποφασίζει εκείνος και ποτέ δεν ανάλαβε ευθύνη. Για πάντα και για τα πάντα έφταιγαν οι άλλοι, και περισσότερο η μαμά του.

Την ίδια συμφωνία έκανε και η κυρία Σκληρούμπα . Τα λόγια της Αμάθειας και πάλι δελεαστικά:

« Το κορίτσι σου, μπορώ να στο χω πάντα κοντά σου, γιατί εάν την αφήσεις να μεγαλώσει, θα σου φύγει, είναι έξυπνη και με πολλά χαρίσματα. Τι θα κάνεις μόνη σου μετά?»

Η μάγισσα Αμάθεια έπεισε με την γνωστή μέθοδο ευκολίας και την κυρία Σκληρούμπα. Κοίταξε το κοριτσάκι, και διέκρινε μία σπάνια ομορφιά, ήταν η μητέρα της Δοξούλας. Και έτσι είπε το Ξόρκι-βάφτισμα

«Άμπρα κατάμπρα

Η Ανωριμούλα θα΄σαι

Με την ομορφιά σου κάτσε

Μια ζωή σαν να κοιμάσαι»

Η Ανωριμούλα μεγάλωσε με σκληρότητα από την κα Σκληρούμπα , που καθόλου τυχαίο δεν ήταν το όνομα της, όπου με την καθοδήγηση της Αμάθειας, της έκοβε κάθε πρωτοβουλία και δεν την άφηνε να ξεμυτίσει από την Αμαθειούπολη.

Όσες φορές η Ανωριμούλα ήθελε να βγεί από την Αμαθούπολη την τρομοκρατούσε ότι πολλά κακά θα της συμβούν και έτσι φοβισμένη δεν αναλάμβανε πρωτοβουλία να φύγει.

Λίγο αφού ενηλικιώθηκαν, η Ανευθυνούλα και ο Ανωριμούλης, συναντήθηκαν και ερωτεύθηκαν, όπως ερωτεύονται τα μικρά παιδιά, ανέμελα δίχως ευθύνες.

Το είπαν στις μανάδες τους και αυτές κανόνισαν γρήγορα τον γάμο γιατί έτσι θα τους κράταγαν ποιο σίγουρα κοντά τους.

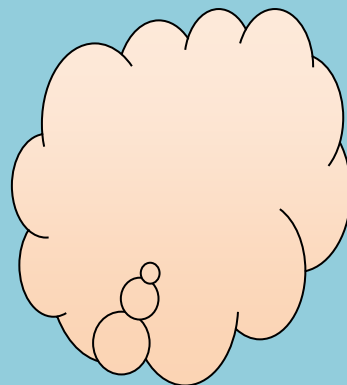
Τώρα θα τους είχαν περισσότερη ανάγκη.



Ένα χρόνο μετά, ήρθε ένα πολύ ξεχωριστό φθινόπωρο. Στο σπιτάκι των παιδο-ερωτευμένων θα ερχόταν μωρό, ένα κοριτσάκι. Το Περίμεναν πως και πως.



Στα τέλη του Σεπτέμβρη ήρθε το κοριτσάκι και οι νέοι γονείς χάρηκαν πολύ.



Το περίμεναν για να παίξουν και όχι για να το μεγαλώσουν. Γιατί τα μάγια τους ήταν συγκεκριμένα : μπορεί στο σώμα να έδειχναν ενήλικες, αλλά στο μυαλό, έμεναν για πάντα παιδιά.



Οι γονείς της μικρής, άρχισαν από νωρίς τα παιδιαρίσματα. Μία της έπαιρναν την κουδουνίστρα για να παίξουν, άλλοτε έπιναν το γάλα απ το μπιμπερό του και όταν το μωρό έκλαιγε, έκλαιγαν και αυτοί. Άλλες φορές δεν πρόσεχαν το μωρό και μάλωναν μεταξύ τους για ποιος θα πάρει τα περισσότερα παιχνίδια δικά του.



Έτσι η Ανωριμούλα και ο Ανευθυνούλης, λίγο καιρό μετά κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν οικογένεια γιατί δεν μπορούσαν να είναι γονείς και ούτε ποια ζευγάρι.

Ο Ανευθυνούλης και η Ανωριμούλα έφυγαν από το σπίτι ψάχνοντας να βρουν γονείς όχι για το μωρό τους, αλλά και για τους ίδιους, μιας και οι μανάδες τους είχαν μεγαλώσει και οι συμφωνίες με την Αμάθεια, πλέον ήταν βάρη για εκείνες.

Τη Δοξούλα, μωρό ακόμη, άρχισε να τη φροντίζει η γιαγιά της, κα Δυναμικotáτη που τώρα πήρε το μάθημα της και φάνηκαν τα αποτελέσματα της κακής συμφωνίας που είχε κάνει με την Μάγισσα Αμάθεια. Τη μικρή Δοξούλα τη φρόντιζε τελείως διαφορετικά, δίνοντας της συμβουλές πώς να ζήσει αυτόνομη, ανεξάρτητη και με αξιοπρέπεια.

Η μαγίσσα Αμάθεια, έμαθε για την αποστασία της γιαγιάς. Στο Βασίλειο της απαγορευόταν να μεγαλώνει κανείς υπεύθυνα παιδιά. Την εξόρισε να φύγει από τον κόσμο των ανθρώπων.

Η κα Δυναμικotáτη τη παρακάλεσε με δάκρυα στα μάτια να την αφήσει να φροντίσει τη Δοξούλα μέχρι να παντρευτεί ώστε μην την αφήσει μόνη της.

Της ορκίστηκε ότι θα κρατούσε το λόγο της. Ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη της γιαγιάς που έπεισε τη Μάγισσα και υποχώρησε έτσι δέχτηκε τη νέα τους συμφωνία.

« Εντάξει λοιπόν ! Με έπεισε ο λόγος σου κα Δυναμικotáτη. Θα σου επιτρέψω να μείνεις μέχρι, όχι να παντρευτεί αλλά μέχρι να γίνει 21 χρονών η Δοξούλα. Αν και τσάμπα θα φας το χρόνο σου, να ξέρεις. Η δύναμη του Βασιλείου μου είναι η **ευκολία** και δεν νικιέται. Η Δοξούλα θα παραδειγματιστεί από τους γονείς της και τους άλλους που είναι γύρω της. Τι νομίζεις ότι θα κάνεις μόνη σου ?

Θα είναι μια ευκαιρία να δουν όλοι οι πολίτες μου το αδύνατο να ξεφύγουν . Θα σε χρησιμοποιήσω, έτσι για μάθημα σε όσους πιστεύουν



ότι μπορούν να τα βάλουν μαζί μου και να μεγαλώσουν παιδιά με αυτοπεποίθηση».

Η κα Δυναμικότητα , δεν έκλεισε την συμφωνία που ήθελε, αλλά κατάφερε να κερδίσει 20 χρόνια. Σκεφτόταν μακάρι να είχε κάνει καλύτερη επιλογή και για τον γιό της χωρίς να φοβηθεί να πάει μακρύτερα για να φτάσει στο Βασίλειο της Γνώσης. Τώρα είχε την ευκαιρία να επανορθώσει. Η Δοξούλα δεν έπρεπε να μάθει τίποτα για τη συμφωνία αυτή.

Συχνά της ξέφευγε και έλεγε στη Δοξούλα « Δεν θέλω να ζήσω πολλά χρόνια. Θέλω μόνο να γνωρίσεις ένα καλό παληκάρι και μετά ας φύγω». Κάπως έτσι την προετοιμάζε. Και η Δοξούλα, δεν μπορούσε να δεχτεί να «φύγει» η γιαγιά και θύμωνε « Δεν θα 'φύγεις' ποτέ. Έχεις πολλά χρόνια μπροστά σου. Είσαι πολύ μικρή.» Και κάπου εκεί τις έπιασαν τα γέλια και ξεχνιόταν ό,τι είχε υποθεί.

Ο Ανευθυνούλης και η Ανωριμούλα, που έψαχναν για να τους αναλάβουν νέους «γονείς», δεν άργησαν πολύ να βρουν καθώς ήταν και οι δύο όμορφα μεγαλόσωμα παιδιά.

Πιστεύοντας ότι σώθηκαν και μπορούν να ζουν με ασφάλεια, μέσα στην παιδικότητα τους δεν διέκριναν ότι όσοι υιοθετούν μικρομέγαλα παιδιά το κάνουν για όφελος τους , και το μόνο που θέλουν είναι να τα φυλακίσουν και να τους κλέψουν την ενέργεια. Έτσι πάλι δεν βρήκαν την αληθινή αγάπη που προσφέρουν οι κανονικοί γονείς, της φροντίδας και της ελευθερίας, αλλά μια ψευδαίσθηση, την αγάπη της Εξάρτησης. Μη σας κοροιδεύει η λέξη «αγάπη», στον όρο «εξαρτητική αγάπη», να θυμάστε είναι χειρότερη γιατί απουσιάζει εντελώς η αγάπη.

Όπως λέει και η μάγισσα Γνώση, μετά τους γονείς του καθένα , μόνο ο Εαυτό μας μπορεί να μας στηρίξει. Η εξάρτηση είναι ένα ακόμη όπλο της Αμάθειας.

Την Ανωριμούλα, λοιπόν την ανέλαβε ο Θυμοθιάρης , που όταν θύμωνε, τρανταζόταν η γη. Φώναζε πάρα πολύ και τρόμαζε όλα τα παιδιά της Αμαθούπολης. Το σπίτι τους βρισκόταν, στην οδό Φασαρίας 37 και όπως καταλαβαίνετε εκεί είχε πολύ φασαρία!



Καρφοδε
κάρα

Στην οδό Αδιαφορίας 23 κατέληξε ο μπαμπάς Ανευθυνούλης , γιατί εκεί έμεινε η κυρία Καρφοδεκάρα που τον υιοθέτησε, η οποία αντί για λουλούδια, είχε στο κήπο της ένα τεράστιο δέντρο με φύλλα σε σχήμα δεκάρας.

Η Δοξούλα μεγαλώνοντας, όταν δεν ήταν με τη γιαγιά της, μοιραζόταν σε δύο σπίτια μεταξύ της Αδιαφορίας 23 και Φασαρίας 37.

Έγινε ένα ζωηρό βέβαια αλλά καλό παιδί. Αποκτούσε εύκολα πολλές φίλες και ήταν το ζουζουνάκι, το πειραχτήρι του σχολείου.

Δεν της άρεσε όμως καθόλου, που ο Θυμοθιάρης της πείραζε τα παιχνίδια, τις κούκλες της, να της κρύβει τα βιβλία, τα τετράδια, ευτυχώς όμως μόλις τελείωνε το σχολείο, πήγαινε έξω από την Αμαθούπολη, σε ένα όμορφο ορεινό χωριουδάκι, το Ξεγνοιαστοχώρι.

Εκεί κάθε καλοκαίρι, την περίμενε η αγαπημένη της γιαγιά, η κα Δυναμικοτάτη.

Στο Ξεγναστοχώρι έβρισκε πολύ φροντίδα και ακόμα περισσότερο αγάπη, από όλους τους χωρικούς.

Ζούσε ξέγνοιαστα, παίζοντας μέρα-νύχτα με τις φίλες της, γύρω από τον πελώριο, γέρικο πλάτανο της πλατείας.

Το Ξεγνιαστοχώρι, ήταν ο παράδεισος της Δοξούλας, και όπως ήταν εκεί ψηλά μπορούσε να διακρίνει πόσο διαφορετικά ήταν τα Βασίλεια της Πόλης, η Αμαθειούπολη και Γνωστοπολιτεία. Ονειρευόταν να μεγαλώσει και να πάει στην Γνωστοπολιτεία.

Αντίθετα όταν γύριζε στο σπίτι της Ανωριμούλας και στον Θυμοθιάρη, έφευγε η ανεμελιά και η ξεγνοιασιά γιατί ερχόταν η φασαρία, έτσι ξέχναγε τα όνειρα της και το μόνο που έκανε ήταν να κρατά κλειστά τα αυτιά της και καμιά φορά και τα μάτια της, όταν τρόμαζε πολύ. Η Ανωριμούλα, η μητέρα της, αδύναμη όπως ήταν δεν μπορούσε να την προστατέψει ούτε εκείνη, ούτε τον εαυτό της.

Από την άλλη στο σπίτι της Καρφοδεκάρας, που είχε υιοθετηθεί ο Ανευθυνούλης απαγορευόταν να πηγαίνει γιατί δεν περίσσευε χώρος τον είχε καλύψει όλο το δέντρο της δεκάρας που με τα χρόνια όλο και μεγάλωνε.



Άστε που η Δοξούλα ήταν σε ανάπτυξη και έτρωγε πολύ και έτσι θα λιγότευαν οι δεκάρες που κρέμονταν στο κήπο. Η κα Καρφοδεκάρα, ζούσε με έναν σκοπό : να μεγαλώνει αυτό το δέντρο και θύμωνε πολύ όταν οι δεκάρες του δέντρου δεν αυξανόντουσαν καθημερινά.

Ο Ανευθυνούλης ήταν δέσμιος ποια μέσα στον κήπο και είχε απομονωθεί στην άκρη ενός κλαδιού, μην μπορώντας να ξεφύγει.



Ο καιρός πέρασε και η Δοξούλα τελείωσε το σχολείο, έγινε πια δεσποινίδα κοντά 20 χρονών και το μόνο που ονειρευόταν ήταν να φύγει από την Αμαθειούπολη, δεν ήξερε όμως τον τρόπο.

Είχε αισιοδοξία, βελούδινα όνειρα, την αγάπη της γιαγιάς Δυναμικότητας, της οποίας τελείωνε ο χρόνος της συμφωνίας της με την Αμάθεια και έπρεπε να φύγει. ★

Ήταν Φλεβάρης, έκανε πολύ κρύο και η Αμάθεια έφτασε στο Ξεγναστοχώρι και βρήκε τη γιαγιά. Ο χρόνος της συμφωνίας έληξε και η κα Δυναμικότητα, έπρεπε σιωπηλά και ήσυχα να φύγει από τον ορατό κόσμο της Δοξούλας. Θα έμενε για πάντα στην καρδιά της. ★

Η Δοξούλα πόνεσε πολύ όταν έφυγε η κα Δυναμικότητα, ένιωσε μοναξιά μέσα στη Πόλη, έκλαψε πολύ και τότε συνειδητοποίησε πως έπρεπε γρήγορα να ξεφύγει από το Βασίλειο της Αμάθειας.

Ξεκίνησε να εργάζεται στην Αμαθοπολιτεία, για να μαζέψει χρήματα και να είναι ανεξάρτητη όπως την είχε μάθει η γιαγιά της. Είχε καταλάβει ότι έπρεπε να κοπιάσει για την ελευθερία της και όχι να φυλακισθεί στην δήθεν ασφάλεια όπως έκαναν οι γονείς της.

Η πρώτη της δουλειά ήταν σε ένα πρωτότυπο παντοπωλείο, που πωλούσε αστερόσκονη, μαγικά φίλτρα, χρυσή βροχή, και απίστευτα άλλα πράγματα.



Γνώρισε έναν όμορφο και έξυπνο νεαρό, διαφορετικό από τους άλλους της Αμαθειούπολης. Τον ερωτεύτηκε αμέσως. Μιλούσαν συχνά για αρκετό καιρό, και όσο μιλούσαν τόσο έβλεπε ότι ήταν διαφορετικός.

Η ματιά του ήταν καθαρή και ο λόγος του ειλικρινής. Όσοι έμενα στην Αμάθεια ήταν πονηροί και έλεγαν ψέματα ακόμη και στον εαυτό τους, γιατί είχαν πάψει να χρησιμοποιούν το μυαλό τους για καλό. Έβρισκαν μόνο εύκολους τρόπους και ως ήταν εις βάρος των άλλων, δεν τους ένοιαζε.

Έλεγαν ότι αγαπούν, αλλά η Αμάθεια και η Αγάπη δεν πάνε μαζί. Η Αγάπη θέλει Γνώση και αυτό η Δοξούλα το είχε καταλάβει από μικρή.



Όταν την εμπιστεύτηκε και σιγουρεύτηκε για το ποια είναι της εκμυστηρεύτηκε το μυστικό του: είχε μεγαλώσει και εκείνος με γονείς καταραμένους από την Αμάθεια και παλιά έμενε στην Αμαθειούπολη, πολύ νωρίς όμως κατάλαβε το δόλιο πνεύμα της Βασίλισσας και συγκρούστηκε μαζί της. Κατάφερε να φύγει, να περιπλανηθεί για μέρες και νύχτες.

Και κάπως έτσι έφτασε, με κόπο και τύχη στη Γνωσιοπολιτεία και γνώρισε τη Μάγισσα Γνώση. Ήταν τόσο σπάνιο αυτό που έκανε, καθώς λίγοι έφευγαν από το βόλεμα της Αμάθειας, τόσο που εντυπωσιάστηκε από το θάρρος και τη δύναμη του η η Μάγισσα Γνώση που τον έχρησε Ιππότη στο Βασίλειο της.

«**Δ**εν είμαι κάτοικος της Αμαθειούπολης . Έρχομαι απ το Βασίλειο της Γνώσης, είμαι ο Ιππότης Αίσιος. Στο συνεχές ταξίδι μου για να αναπτυχθώ, συνάντησα τη γιαγιά σου κα Δυναμικότητα καθώς περιπλανιόταν εξόριξη από την Αμάθεια, λίγο πριν πάει στο κόσμο των αοράτων και μου διηγήθηκε όσα συνέβησαν μετά τη γέννηση σου και πόσο πολύ έννοια σε είχε τώρα που έπρεπε να σε αφήσει.

Της υποσχέθηκα λοιπόν ότι θα σε βρω, ακόμα και αν χρειαζόταν να σε ψάχνω χρόνια.»

Η Δοξούλα σαστισμένη από την αποκάλυψη άπλωσε το χέρι της στον Ιππότη, την τράβηξε κοντά του και ξεκίνησαν μαζί ένα μακρύ ταξίδι. Σε άλλα σημεία ήταν εύκολο ταξίδι και σε άλλα δύσκολο. Δεν τους τρόμαζε όμως το δύσκολο, γιατί ήταν μαζί και γιατί είχαν καταλάβει ότι το εύκολο είναι πολλές φορές και το ποιο επικίνδυνο.

Έφτασαν μετά από καιρό στο Κάστρο του στο Βασίλειο της Γνώσης. Παντρεύτηκαν με τιμές και δόξες και απέκτησαν δυο πανέμορφα παιδιά.

Για όποιον αναρωτιέται τι έγινε η Ανωριμούλα και ο Ανευθυνούλης, να σας πω ότι ο Θυμοθιάρης βαρέθηκε να φωνάζει σε αυτό το σπίτι και έφυγε, θυμωμένος εννοείται, να φωνάζει αριστερά και δεξιά σε όποιον τον ανεχόταν.

Η Ανωριμούλα, μόνη εδώ και καιρό ψάχνει ακόμη για γονείς που και που τη βοηθά η μαμά της Σκληρούμπα, κυρίως από τύψεις.

Κάποια βράδια, η κα Σκληρούμπα, σκέφτεται ότι είχε δυνατότητες η κόρη της Ανωριμούλα να φύγει από την Αμαθούπολη, να πάει στο Βασίλειο της Γνώσης, τι της ήρθε να την κρατήσει πίσω και φοβισμένη? Να μπορούσε να γυρίσει το χρόνο πίσω ! Μετά προσεύχεται για συγχώρεση και κοιμάται.

Ο Ανευθυνούλης, εξόριστος μέσα στο σπίτι του, ανεβασμένος πάνω στο κλαδί, στηρίζεται στις Δεκάρες, της Καρφοδεκάρας. Από τον φόβο του, τρώει όλο και λιγότερο, για να μην αποκτήσει βάρος και πέσει. Και τώρα ακόμη αν περάσετε απ έξω, Αδιαφορίας 23, θα τον ακούσετε να θυμώνει με όσους τον οδήγησαν εξόριστο μες τις δεκάρες. Δεν έχει ακόμη καταλάβει, ότι ο κάθε άνθρωπος καθημερινά επιλέγει ποια θα χρήσει νηκίτρια στις σκέψεις του. Τη Γνώση ή την Αμάθεια ?

Δεν τελειώνει όμως ακόμη το παραμύθι, συνεχίζεται, ο Αίσιος και η Δοξούλα, έφτιαξαν ένα γραφείο από Αστερόσκονη και Παιχνίδια στο Σταυροδρόμι, ανάμεσα στα δύο Βασίλεια με στόχο να δείξουν τον τρόπο στους ανθρώπους της Αμαθούπολης, που θέλουν να ξεφύγουν από τα ξόρκια της Αμάθειας, να προχωρήσουν το δρόμο για το Βασίλειο της Γνώσης, που εκεί βρίσκεται η αληθινή Αγάπη και Ευτυχία.



